

Чл. 228.) Допрошава са на обезбѣдителя да докаже противнытъ отъ онѣзи, които съдържатъ предреченытъ документи. Но приѣманьето за доказателството не въспира осжда-ньето на обезбѣдителя за привременното заплащанье на обезбѣденото количество, върху поржчителството на обезбѣденя. Задълженіето на поржчителя престава послѣ допълненіето на четиры години, ако прѣзъ туй разстояніе не е направено никое преслѣдванье.

Чл. 229.) Напущаньето като са съобщи и приѣме, или като съдебно са одобри за дѣйствително, обезбѣденытъ нѣща принадлежатъ на обезбѣдителя отъ времето на напущаньето. — Обезбѣдителятъ не може, предлагающъ че корабьтъ или стокытъ сж дошли на дирѣ послѣ напущаньето, да избѣгне заплащаньето на обезбѣденото количество.

Чл. 230.) Навлото на избавенытъ стоки, ако и да е было предплатено, съставя часть отъ напущаньето на корабя, и сжщо принадлежи на обезбѣдителя, безъ да са повредѣтъ правдинытъ на онѣзи, които са редовно дали заемъ, на матрозытъ за заплатытъ имъ, и на разноскытъ по плуваньето.

Чл. 231.) Въ случай на завладѣніе или на възбраненіе отъ страна на нѣкоя Сила, обезбѣждаемыйтъ е длъженъ да съобщи туй на обезбѣдителя въ разстояніе на тры дена отъ какъ приѣме извѣстіето за туй.

Напущаніето на възбраненытъ нѣща не може да стане, освѣнь подирѣ шесть мѣсецы отъ съобщеніето, ако възбраненіето са е случило въ Европейскытъ морета, въ Средиземното, или въ Балтійското.

Послѣ една година, ако завладѣніето или възбраненіето са е случило въ по-далечны мѣста.

Тѣзи срокове почнаватъ отъ деня, прѣзъ който са е съобщило завладѣніето или възбраненіето. Ако възбраненытъ стоки сж наклонны на развада, горѣопредѣленытъ срокове са ограничаватъ, за въ първыя случай, на единъ мѣсець и половина, а за въ вторыя до тры мѣсецы.

Чл. 232.) Доро слѣдуватъ опредѣленытъ въ предиущія